

Женитѣ всичко чуха и видѣха, но трѣбва вече да си отиватѣ въ къщи: еѣмъ млчанието нѣма нищо любопитно, а пакъ огънь има и въ къщи. Една побутна другата, и всичкиѣ както дойдоха, скривайки се задъ плетѣтъ, така си и отидоха. Захванаха да се броятъ: нѣма Ганка; гдѣ е Ганка? трѣбва да си е отишла въ къщи. Една отъ момитѣ каза: вижте, какво съливно момиче!

Чаушина разбуди офицеритѣ; напълниха торбитѣ съ ячемикъ за храна на конетѣ, а желѣзниятъ сотникъ, тъй го наричаха, вика при себе си казацитѣ единъ по единъ, тихо имъ заповѣда, пише на манички листчета. Казацитѣ трѣгватъ и се чува само тропотѣтъ на ѣздачитѣ, които отиватъ единъ по единъ; тѣ върватъ тихо, прѣдпазливо, като че ли се стараятъ да ги не чуватъ; другитѣ прѣпускатъ, сѣкашъ че искатъ да разбудятъ спящитѣ и да ги дигнатъ на крака: кому както е заповѣдано. Ту изведнѣжъ издрѣвчи сабля, ту зацвили прѣкъснато жръбецъ, ту подъ конитото свѣтне искра отъ камъкѣтъ. Но скоро всички дойдоха въ движение, обѣздаха конѣтъ и ги възсѣднаха. Елена пяха въ торбитѣ зачервени баници, пържени кокошки, хлѣбъ, соль и пиперъ, а въ бѣклицитѣ налива вино червено и златисто, и всичко това дава на казака Петра, а сама дума на баба си.

— Това е за офицеритѣ и за сотника; тѣ сж наши, говорятъ по нашенски, по нашенски Бога хвалятъ, ѣдятъ свинско; тѣ сж кръстени души, Славяне. Богъ знае, гдѣ ще ги завари деньтъ и гдѣ ще ги настигне пощѣта. Балканитѣ сж велики, яроветѣ въ тѣхъ сж страшни, до село лесно се не достига, и въ всѣко село нѣма такова богатство, каквото има въ насъ. Богъ е далъ на насъ, и ний трѣбва да даваме на добритѣ люде.

Тѣй говоряше чуруликата, а сама попоглѣждаше на казака Петра.

Казака Петръ Катърджията, по-турски Катърджиоглу, бѣше синъ на единъ богатъ сливенски жителъ. Баща му имаше сто катѣра; той прѣнасяше стоки отъ Дунава до Узунджова и до сѣрбскитѣ Бѣлградъ и два или три пѣти бѣше ходилъ въ Сараево. Петръ глѣдалъ